

Sessió Klub de Lectura 2: 23 d'octubre de 2019

Ordesa de Manuel Vilas (Alfaguara)

Escrit a estones des de la pena profunda, i sempre des de l'emoció, aquest llibre és la crònica íntima de l'Espanya de les últimes dècades, però també una narració sobre tot allò que ens recorda que som éssers vulnerables, sobre la necessitat d'aixecar-nos i tirar endavant quan res sembla fer-ho possible, quan gairebé tots els llaços que ens unien als altres han desaparegut o els hem trencat. I sobrevivim.

Millor llibre de l'any segons *Babelia* (*El País*) i Premio al Libro Altoaragonés 2018

Crítiques:

«*Ordesa* és la carta del naufrag que esperàvem des de feia anys. Va arribar a les llibreries cavalcant sobre una ona d'escuma que en retirar-se la va deixar a la riba. [...] n'hi havia prou de llegir la primera pàgina per advertir que aquella crida de socors venia del més profund de nosaltres mateixos. Ens reclamava perquè, en certa manera, a més dels seus protagonistes, n'érem també els autors. [...] Descrivia amb paraules noves, ordenades d'una manera insòlita, el que havíem estat i allò del que vam pretendre salvar-nos. Per mitjà d'una prosa que anava i venia en un vaivé hipnòtic, alternava la feresa amb la pietat, el sí amb el no, l'ara amb l'ahir. Total, que després de llegir aquesta primera pàgina ens la vam endur a casa.»

Juan José Millás, *Babelia*

«Llibre potent, sincer, a estones descarnat, sobre la pèrdua dels pares, sobre el dolor de les paraules que no es van dir i sobre la necessitat d'estimar i ser estimat. Molt ben escrit, a més. No m'estranya que estigui tenint èxit.»

Fernando Aramburu

«Manuel Vilas ha escrit un llibre bonic. Perquè tots els lectors recordem l'autèntic significat de la bellesa.» Marta Sanz

«Fa falta molta precisió per explicar aquestes coses, cal l'àcid, el ganivet esmolat, l'agulla exacta que punxa el globus de la vanitat. El que en queda al final és la neta emoció de la veritat i el desconsol de tot el que s'ha perdut.»

Antonio Muñoz Molina

«Un dels llibres més humans, més profunds, més reconfortants que he llegit en molt de temps.»

Lorenzo Silva

L'autor

Manuel Vilas (Barbastre, 1962) és poeta i narrador. Entre els seus llibres de poesia destaquen *El cielo* (2000), *Resurrección* (2005; XV Premio Jaime Gil de Biedma), *Calor* (2008; VI Premio Fray Luis de León), *Gran Vilas* (2012; XXXIII Premio Ciudad de Melilla) i *El hundimiento* (2015; XVII Premio Internacional de Poesía Generación del 27). És autor de les novel·les *España* (2008; Alfaguara, 2019), que va ser triada per la revista Quimera com una de les deu novel·les més importants en espanyol de la primera dècada del segle XXI; *Aire Nuestro* (Alfaguara, 2009; Premio Cálamo); *Los inmortales* (Alfaguara, 2012), i *El luminoso regalo* (Alfaguara, 2013). També ha escrit llibres de relats com *Zeta* (2014) i *Setecientos millones de rinocerontes* (Alfaguara, 2015). Ha recollit els seus estats de Facebook en el llibre *Listen to me* (2013). El 2016 es va editar la crònica *Lou Reed era español* i el 2017 l'autobiogràfic *América* (2017). A més dels esmentats, ha guanyat el X premi Llanes de Viajes i el Premio de las Letras Aragonesas (2015). La seva obra figura en les principals antologies nacionals tant de poesia com de narrativa. Col·labora habitualment a la premsa.